

Pavla Fáberová

Životní příběh zakladatelky organizace

Narodila jsem se 1. 1. 1968 v Praze v rodině intelektuálů. Můj dědeček, RNDr. Eduard Knobloch, DrSc., byl typický vědec. Miloval objevování nových věcí a nevadilo mu, že za to nebylo moc peněz. Když zjednodušil v 50. letech výrobu inzulínu, nedostal ani prémii, protože vynálezy měl v popisu práce. Pokud by stejnou věc objevil o pár kilometrů dále na západ, tak jsme ještě my, jeho vnučata, nemusela pracovat.

Můj tatínek, RNDr. Pavel Knobloch, CSc., měl vždy vášně pro sport a jeho organizaci. Byl výborným hráčem softballu a později vysokým funkcionářem na úrovni oddílu, národního svazu i evropského svazu. Táta měl víkendy obsazené softbalovými zápasy a kamarády, a tak jsme

s bratrem byli často sami s maminkou nebo u babiček.

Moje maminka, MUDr. Jarmila Knoblochová, rozená Bartůňková, svůj život investovala do druhých lidí. Celý svůj život pracovala jako lékařka a měla obrovské množství přátel, u nichž si pamatovala datum narození a svátky nejen jich samotných, ale i jejich partnerů, dětí a vnučat. Všem dávala dárky. Obě tyto vlastnosti jsem vždy velmi obdivovala, ale ani jednu jsem nezdědila. Na data narození svých dětí se musím maximálně soustředit a jejich svátky jen tuším. O data ostatních lidí se vůbec nepokouším. Kupovat cokoli je pro mě utrpení, obchody nemám ráda. Když jsme po smrti mé maminky neměli pod stromečkem skoro žádné dárky, šla jsem do sebe a trochu se polepšila, ale stále to není má silná stránka.

Mám jen jednoho sourozence. Můj bratr, Ing. Jan Knobloch, je o více než čtyři roky mladší a náš vztah v dětství vypadal tak, že já jsem si s ním nechtěla hrát s legem a on se nechtěl podílet na domácích pracích. To se však s přibývajícím věkem hodně zlepšilo a v současné době bratrova firma podporuje moji neziskovou organizaci Blízký soused.

Když jsem byla na vysoké škole, frustrace z mého okolí se mnou samotnou v čele dosáhla téměř nesnesitelné úrovně. Nutně jsem potřebovala dát svému životu nějaký smysluplný směr. Zapojila jsem se do nezávislého student-

ského hnutí a organizovali jsme petici ministryni školství za rozmanitější výuku ideologií na vysokých školách. Měli jsme v té době jen marxismus-leninismus – komunistickou ideologii v různých podobách: mezinárodní dělnické hnutí, politickou ekonomii, vědecký komunismus atd. Říkali jsme, že ať se ideologie na technických VŠ neučí vůbec, nebo všechny. Druhou rozjezdovou akcí našeho hnutí byl průvod 17. 11. 1989 k výročí 50 let od pohřbu Jana Opletala. Tato akce se docela povedla...

Období revoluce bylo plné silných zážitků. Na jednu stranu jsem měla radost – byla jsem hrdá na to, že se konečně účastním něčeho, čemu věřím, za čím si dokážu stát celým svým člověkem. Založila jsem stávkový výbor na své VŠ, postavila se opakovaně rektorovi své školy, zastupovala jsem svou VŠCHT na celonárodním stávkovém výboru. Na druhou stranu jsem byla znechucená tím, jak probíhaly různé schůze – vždy se našla spousta lidí, kteří se rádi

poslouchali (přestože byli jediní, komu to dělalo radost) a vykecávali se a vykecávali... Závěr čtyřhodinové schůze se pak dal shrnout do dvou vět. Velmi brzy se také strhly boje o různá větší či menší korýtka a dřívější idealisté si začali dosti nesmlouvavě zajišťovat budoucnost na různých pozicích, ať už v politice, nebo jinde.

Je spousta teorií o sametové revoluci – jak to bylo, kdo to řídil a podobně. Myslím, že každý měl svou revoluci. Já byla velmi naivní, nechápala jsem dosah toho, že v Polsku mají Solidaritu, že Maďarsko otvírá hranice, že Němci se kupí

v Praze na ambasádě západního Německa... Přesto jsem již před revolucí tajně doma na tátově počítači opisovala zakázané texty o poměrech v 50. letech. Rozhodně mě nikdo neřídil. Během revoluce ani jindy, přestože to pořád někdo zkoušel a zkouší dodnes.

Červený kříž po revoluci zorganizoval projekt, kdy přijelo na měsíc do Strakonice asi 50 rumunských a romských dětí z dětského domova v Rešici. Najali si několik studentek, aby se ten měsíc o děti staraly. S kamarádkou Majdou jsme byly jedny z nich. Bylo to mé první setkání

s romskými dětmi a velká životní zkušenost. Dostala jsem pět dětí a celý den se o ně starala. Jídlo nám vozili uvařené. Tehdy jsem si ještě nedovedla představit, že celodenní péče o pět dětí je zvládnutelná včetně nákupů a vaření. Když jsem se na tuto misi připravovala, tak jsem se učila rumunské fráze typu: „Spi sladce, moje malá holčičko“, „Mám tě ráda“, „Děkuji“ a podobně. Když děti přijely, tak aby se mi podařilo uchovat je při životě, musela jsem se doučit: „Nesahej na to“, „Nezlob!“, „Střídat se“. Dětem jsem stanovila několik málo úkolů, jejichž plnění jsem tvrdě vyžadovala: „Aby nevyskočily z okna, neházely po sobě větší kameny, nevběhly pod auto a střídaly se v oblíbených činnostech“. Tenkrát skončilo hodně mých ideálů o výchově dětí i o mně samotné. Děti jsem opravdu měla moc

ráda, přesto jsem se někdy z únavy chovala jako hysterka nebo byla naprosto bezradná. Tehdy jsem se poprvé z hloubi srdce modlila. Seděla jsem na zmrzlém poli, brečela jsem a říkala: „Bože, jestli jsi, tak těm dětem pomoz, protože já na to nemám.“ Dodnes si pamatuji některá jména: Gíca Pruju, Dana Lupu, Natálie, Rozálka...

Rovnění životních hodnot a hledání cíle života mě přivádělo k duchovnímu světu. Nejprve jsem se začela do různých okultních knih

o životě po smrti, horoskopů a duchařině. I tady to byl delší proces. Chvíli jsem meditovala buddhismus, chvíli laškovala s různými církvemi – katolíky, jehovisty, mormony, adventisty – měla jsem v tom guláš. S křesťanstvím jsem se poprvé setkala u své babičky Libuše, která úspěšně řídila celé své okolí. O Vánocích jsme se byli s dědou podívat v kostele na jesličky. Babička mi nejdou vynadala, že jsem tak hrozná a neposlušná proto, že nevěřím v Boha. Tak jsem se ptala, jak to mám udělat, abych v Boha věřila. Chtěla jsem si přečíst Bibli, tu babička neměla, ale naučila mě modlitbu: „Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku.“ Tu jsem se nějakou dobu v dětství před spaním modlila, ale moc to nezlepšilo ani můj vztah s Bohem, ani s babičkou. V porevolučním hledání pravd nebylo na co navázat.

Pak jsem ale jednou v přírodě prožila s Bohem tak silný zážitek, že už na to nikdy nezapomenou. Mohu od Boha odejít, mohu dělat chyby – a Bohu žel je dělám – ale nemohu upřímně říct, že Bůh není. Já vím, že je. V církvích to ale pro mne nikdy nebylo jednoduché. Možná je to tím, že nejsem jednoduchá já. Občas nějakou církev trochu ovlivním, občas ji vyměním za jinou, málokdy mě vyhodí. Celkově se snažím vždy někam patřit, protože celoživotně potřebuji lidi kolem, aby mě trochu korigovali – mám tendenci jezdit příliš rychle.

Na podzim roku 1991 jsem poprvé jednoznačně dala do slov, že chci žít s Bohem, že se stydím za chyby, které jsem udělala, že věřím, že Bůh poslal na zem svého jediného Syna Ježíše Krista a ten zemřel i za moje hříchy, že chci, aby mi Ježíš radil v životě, protože je Král a Pán. V křesťanské hantýrce se tomu říká, že jsem se obrátila. Bylo to v Plzni. V roce 1992 jsem se pak začala věnovat romským dětem a vodit je do církve, do které jsem tehdy patřila. Vůbec jsem nechápala, proč ostatní nejsou z jejich přítom-

nosti tak nadšení jako já. Jednou jsem jich vzala pár (asi 15) na svatbu jedné důležité členky církve. Děti s sebou propašovaly na obřad kotě, které mňoukalo v naprosto nevhodných okamžicích. Kdyby pohledy mohly zabíjet, tak bych se tehdy nedočkala ani konce obřadu. Nakonec mi zakázali romské děti do církve vodit, já se sesypala a plačky se vrátila zpátky do Prahy k rodičům.

Vroce 1994 jsem se po velmi krátké známosti vdala a během šesti let a čtyř měsíců jsem porodila pět dětí. S mým prvním manželem jsme se každé dva roky stěhovali, takže jen dvě moje děti se stihly narodit ve stejném městě. Bydleli jsme v Praze, ve Vlašimi, na dvou místech ve Šluknově, v Humpolci také na dvou místech a naposledy společně v Metánově. Během toho jsme ještě absolvovali měsíční kurz pro misionáře v Havířově, byli jsme jako misionáři měsíc v Rusku na letním táboře a pět měsíců na Ukrajině ve městě Kolomyje. Všude, kde jsme bydleli, mě to táhlo k romským dětem. Na všech místech jsme měli nějaké romské kamarády, na všech místech jsem si připravovala pro romské děti programky a snažila jsem se jim nějak pomoci.

Vroce 2006 jsme s dětmi od manžela odešli a po dlouhých a úmorných soudech jsem se rozvedla. Odejít od otce mých pěti dětí bylo jedno z nejtěžších rozhodnutí v mém životě. Velmi mi pomohl dokument o týraných ženách, který končil slovy: „Zlaté pravidlo je, že bude hůř.“ V dokumentu vystupovaly fyzicky týrané ženy a já jim záviděla, že se mohou prokázat natrženým uchem nebo modřinami. Můj manžel mi ubližoval na duševní a duchovní úrovni, a to šlo prokázat hůře.

Rodiče mi říkali, že vidí, že nám to moc neklape, a že pochopí, když odejdu. V jednu

chvíli jsem spolkla všechnu svou hrdost, zavolala jsem jim, že potřebujeme útočiště, a oni nás přijali. U rodičů jsme strávili tři měsíce, během kterých jsem pro nás našla podnájem v Plzni. Chtěla jsem se vrátit za svými prvními romskými dětmi a jejich mňoukajícími kotaty.

Postupem času jsem se přirozeně začala věnovat nejen romským dětem, ale i celým rodinám. Můj neučesaný osobní život je mi velkou pomocí, abych na životy druhých nenahlížela

tvrdě a s odsouzením. Spousta maminek mých romských dětí jsou moje kamarádky a mám je moc ráda. Chápu, že se vše v životě nevydaří tak, jak si člověk naplánuje... Máš hromadu dětí s naprosto nepoužitelným partnerem a nevíš jak v životě dál? Chápu to, nevzdávej to, můžeme si o tom promluvit. Po odchodu od manžela jsem asi rok nebyla schopná číst Bibli. Bohu jsem to vysvětlila a On to chápal. Věděla jsem, že je to jen otázka času, než se trochu vzpomatuji, a nyní je opět Bible důležitou součástí mého života.

Šest let jsem žila s dětmi sama. Nebylo to úplně jednoduché. Bývalý manžel nás neustále tahal po soudech a soudil se o všechno možné. Soudy byly pro mě vždy extrémně deprimující zážitky. Jako když žijete v nějaké šílené realitě. Až úderem 18. narozenin nejmladší dcery pře-

stal mít možnost se s námi soudit. Pokračujete tedy již jen ve své druhé, také velmi nepříjemné, aktivitě, a to, že z našich osobních věcí dělá „divadlo“. Oslovuje naše přátele, církve, kam chodíme, lékaře, zaměstnavatele, romské děti, kterým se věnujeme, a všem vypráví své příběhy, ve kterých on je hrdina a mučedník a my jsme ti zlí.

Své děti jsem do 5. třídy učila v domácí škole. Jenom nejmladší dcera šla už do 4. třídy, protože nechtěla zůstat doma sama bez sourozenců. To bylo velmi praktické v našem stěhovacím období, protože děti nemusely měnit školy. Domácí škola byla úžasná pohoda. Vstávali jsme, když jsme se probudili, po 12. hodině jsme se již nikdy neučili. Když bylo hodně sněhu, jeli jsme lyžovat, když bylo moc teplo, tak jsme se

jeli koupat. Většinou si děti ani nevšimly, že je něco učím, hodně jsme si o všem povídali.

To jsme si všichni přinesli i do naší služby romským dětem. Jsme zvyklí komentovat život kolem nás, upozorňovat na souvislosti a definovat životní křižovatky, které vyžadují naše rozhodnutí – výběr životního partnera, školy, zaměstnání, vztah k závislostem a jiným pokušením. Jako správná matka pokládám své děti za nejlepší na světě a jsem na ně velmi hrdá. To, že se i v dospělosti stále věnují v rámci naší organizace Blízký soused romským dětem, je pro mě nezaslouženým darem. Nezaslouženým darem je i to, že všechny zvládly moji výchovu i vzdělávání a daří se jim. Nejstarší Pája je již inženýrka, Johanka učitelka, Eka zubařka, a i Koli a Maruška studují vysoké školy. Moje vlastní děti jsou mým největším projektem. A pokud bych si mohla přát jednu věc, tak aby byly moje děti šťastné.

Můj druhý manžel Aleš je hrdina. Vyženil mých pět dětí a romskou komunitu v Plzni. Není to vždy snadné. Aleš má ze svého prvního manželství také pět dětí, ale samé kluky. Já mám čtyři dcery a jednoho syna, takže to byl velký rozdíl v domácí kultuře. Aleš se stejně jako já věnoval i jiným dětem než vlastním, vedl oddíl Klubu Pathfinder (podobně jako skauti) pro chlapce převážně z křesťanského prostředí – opět trochu jiná kultura než děti v naší organizaci.

Aleš nastoupil k nám do rozjetého vlaku a vnesl do naší organizace spoustu dobrých věcí. Například nám každý rok staví tábor skautského typu – podsadové stany, týpí, polní kuchyň. Do té doby jsme si pro tábory pronajímali ubytování v nějaké budově. Aleš také zlepšil grafickou prezentaci naší organizace a povzbuzuje nás k větší organizovanosti.

Nepovedlo se ale úplně vše. Jednou mě přijel podpořit na víkendovou akci s romskými teenagery v Praze. Děti byly hodně neukázněné a během zpáteční cesty se dohadovaly, kdo bude sedět v autě ve třetí řadě sedaček. Jedna slečna to vyřešila tak, že naskočila zezadu kufrem (máme služební osmimístnou dodávku), přeběhla po všech zavazadlech a skočila na tu stylovou zadní sedačku, přestože tam již seděl kluk, který byl poměrně čerstvě po operaci kyčlí a měl ještě v nohách šrouby. To Aleše naštválo, tak ji z toho auta zase vytáhl a řekl jí: „Takhle se nasedá do auta?“ Do toho se vložila další slečna a začala Alešovi sprostě nadávat. Aleš je chlap, byl na vojně, je truhlář, není to žádný měkkota, ale některé výrazy prý slyšel poprvé v životě. Slečna sprostě nadávala i jeho mamince, tak to už na něj bylo moc a slečnu umravnil. Byla z toho hrozná scéna, slečny všechno strašně nafoukly. Za půl roku to mělo nepříjemnou dohru, když jsme zastavili na Husově náměstí, aby si Aleš odnesl do klubovny náradí, protože nám tam zadarmo dělal novou podlahu. Já

jsem šla pozdravit ženy, které seděly na la-
vičkách. Když jsem se ohlédla, tak bylo kolem
Aleše pět chlapů, měl přetaženou mikinu přes
hlavu a šli do něj pěstmi. Já se bez rozmyšlení
rozběhla, vlítla jsem mezi ně a seřvala je. Oni
toho kupodivu nechali. Ještě chvilku jsme na
sebe něco pořvávali a oni pak odešli. Po chvíli
přijela policie, protože to vše viděli v přímém
přenosu na kamerě. Policie chtěla začít psát
protokol a udání na útočníky. Já věděla, že mini-
málně dva byli v podmínce, protože je nedávno
pustili za dobré chování v půlce trestu. Zнала
jsem jejich ženy a děti. Věděla jsem, jak jim bylo
těžko, když tátové byli ve vězení. Byla jsem velmi
vděčná policistům, že přijeli tak rychle, což roz-

hodně vedlo ke zklidnění situace. Byla jsem
velmi vděčná Alešovi, že udání nepodal. Tekla
mu krev z nosu a měl pochroumaná žebra. Asi
měsíc musel spát na zádech.

To bylo jedinkrát, když jsem vážně zvažovala,
že toho všeho nechám. Řekla jsem Alešovi,
že pokud řekne, tak s Blízkým sousedem kon-
čím. Ale Aleš je chlap a zná mě. „A co bys dělala
jiného? Vždyť to bys pak už nebyla ty,“ ukončil
velkoryse situaci. Čas zahojil rány, a když se teď
potkám s těmi slečnami a jejich tatínky, tak se
přátelsky zdravíme. Zažili jsme spolu i mnoho
hezkých chvil – konec dobrý, všechno dobré.

**Cíl je jasný,
nezbývá než jít dál touto
klikatou, ale krásnou cestou.....**